

Medlem var indigneret over, at jeg havde ringeagtet dem, der havde det noget større Hartkorn. Det er aldeles urigtigt. Jeg har kun sagt, at naar vi skulde have et typisk Landbrug, maatte vi ned til de mindre Gaarde og Husmandsbrugene.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Omtalen af Industrikrisen. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad der er udtalt fra Ministeriets Side. Venstre slutter i det hele op bag Regeringen og de 8 Punkter, og det slutter sig til, hvad der kan gøres indenfor den Ramme, der dér er givet med Hensyn til Hjælp til Industrien i den nærmeste Tid. Dette er blevet skarpt kritiseret, man har sagt, at det i Virkeligheden ingenting var værd. Jeg har imidlertid nogen Tro paa, at man fra ledende Industriens Side udmærket godt forstaaer, at det, der her bydes dem, er en betydelig Haandsrækning, og ser, at der er en god Villie til at yde en Haandsrækning netop til den nøddestedte Industri. Jeg ønsker, som sagt, ikke her at fremsætte Udtalelser om Industrikrisen, men jeg vil gerne have Lov til at sige nogle Ord i Anledning af de vigtige Forhandlinger, der er ført i de sidste Dage, og som maaske fremdeles føres angaaende en Handelsoverenskomst med Rusland. Det er en ganske ejendommelig Form, man dér har valgt at optræde paa fra forskellige københavnske Blades Side. Vi staar i vigtige Forhandlinger, vi sender en dansk Delegation til Stockholm for at møde Russerne dér, og netop som man er midt i intime Forhandlinger dér, hvad ser vi saa? I hele den københavnske Presse har man haft Artikler, som efter min Mening kun kan gøre den allerstørste Skade. Jeg skal ikke udtale mig om disse Forhandlingens Indhold, jeg vil kun paapege, at det er meget uheldigt, at man, naar vi har vigtige Forhandlinger om Overenskomst, i dette Tilfælde med Rusland, da skal læse saadanne Artikler. Inden der er kommet et Resultat, i alt Fald inden Forhandlingerne er kommet til det Punkt, hvor man enten faar et Resultat eller indser, at man ikke kan gaa videre, har man den ene Artikel oven paa den anden i den københavnske Presse. Det er jo klart, at det har virket paa den Maade, at den russiske Sovjetrepræsentant, som Delegationen forhandlede med i Stockholm, øjeblikkelig har faaet Færten af, at nu er der en betydelig Opposition mod Regeringen, nu kan man give Diktat. Og vi har netop set i Dagspressen i Dag, at han i Virkeligheden har formet et Diktat: Nu eller aldrig

maa man gaa ind derpaa, ellers truer han med, at vi ikke nogen Sinde faar en Overenskomst med Rusland. Jeg mener, at det gør den allerstørste Skade, at Pressen her er kommet ind paa denne Sag netop paa et Tidspunkt, hvor vi staar midt i disse Forhandlinger.

Til Slutning vil jeg blot sige et Par Ord om de Løfter, vi skulde have givet vore Vælgere. Jeg skal ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal. Sagen er nemlig den, at er der noget, som vi Venstremænd er blevet kritiseret for, naar vi kom ud til Vælgermøderne, ikke mindst fra socialdemokratisk Side, er det for, at Venstremænd lovede i Virkeligheden intet, de er ikke til at drive til at give noget Løfte. Det er det, der er talt om, naar jeg stod overfor Socialdemokrater, og jeg tror, det har været Tilfældet adskillige andre Steder. Jeg tror, det særlig var det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen fra Slagelse, der var inde paa det. Og det kunde saamænd ligne det ærede Medlem at være en af dem, der forud for et Valg i en Valgkampagne har sagt til de Venstremænd, han traf, at de vilde i Virkeligheden ikke love noget som helst. Vi har, inden vi gik til Valg, givet hinanden det Løfte, at vi vilde gøre, hvad der stod i vor Magt, for at bringe den radikal-socialistiske Alliance i Mindretal, og det synes jeg, vi har holdt. Det blev i Virkeligheden i politisk Henseende en saadan Afklapsning, at man antagelig ikke har Sidestykke dertil i Rigsdagens Annaler.

Stauning: Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, der nu talte, indledede sine Bemærkninger med at rejse Spørgsmaalet, om ikke en Reform af Finanslovdebatten var ønskelig. Jeg vil gerne udtale min Tilslutning til Ønskeligheden af en saadan Reform. Jeg tror imidlertid ikke paa en Reform, der blot vilkaarligt fastsætter en Begrænsning af Taletiden for Medlemmerne. Jeg tror ikke, den vil være egnet til at fremkalde en større Interesse for Finanslovbehandlingen end den, der nu synes at være til Stede. Jeg tror, det er i en anden Retning, Reformen maa gaa; men det er jo muligt, at det er forbundet med visse Vanskeligheder, i alt Fald i Øjeblikket. Jeg tror, at den Reform, der skulde skabe Interesse om de politiske Spørgsmaal, var en Deling eller en Ændring i Finanslovdebatten, saaledes at den blev en virkelig politisk Adressedebat, eller hvad man vil kalde det, under hvilken Hovedlinierne for de politiske Opfattelser, der er